

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΓΑΘΟΣ

(1895 - 1958)

Ορισμένες εποχές είναι γόνιμες σε γεγονότα συνταρακτικά, όταν ο δάκτυλος του Θεού εκδηλώνεται μ' ένα τρόπο εκθαμβωτικό. Υπάρχουν στιγμές μέσα στο χρόνο, κατά τις οποίες οι θείοι απεσταλμένοι συναθροίζονται στο Κοσμικό επίπεδο, με σκοπό να εργασθούν για να αποσπάσουν την ανθρωπότητα από το κίνδυνο της καταστροφής..... Η σφραγίδα της προσωπικότητας του Σεβαστού μας Διδασκάλου Δώρου, ακολούθησε τον Γεώργιο Αγάθο μέχρι το τέλος της ζωής του...

Στο γραφείο του σπιτιού του, κάτω από τα εμβλήματα του Τάγματος είχε σαν μόνιμη υπενθύμιση την Ταγματική ρήση:

“Η θέληση στον άνθρωπο δέον να επέχει θέση νόμου”.

Ο Γ. Αγάθος γεννήθηκε στις 6 Μαρτίου 1895 στο Γραμματικό, ένα χωριό κοντά στο Μαραθώνα Αττικής. Ήταν το τελευταίο από τέσσερα παιδιά, ένα ακόμη αγόρι και δύο κορίτσια. Ο πατέρας του πέθανε όταν ήταν πολύ μικρός ή ίσως, πριν ακόμη γεννηθεί. Πάντως δε τον γνώρισε.

Σε πολύ νεαρή ηλικία βρέθηκε στο Κάιρο της Αιγύπτου όπου εγκαταστάθηκε η χήρα μητέρα του με τα παιδιά της. Την βοήθησε τότε ένας συγγενής της να βρεί εργασία ως μοδίστρα και έτσι μεγάλωσε τα παιδιά της, χωρίς ποτέ να ξαναπαντρευτεί. Η μητέρα του ήταν ένας δυναμικός και αξιοθαύμαστος άνθρωπος. Την εποχή εκείνη, χωρίς σύζυγο, σε ξένο τόπο, με τέσσερα μικρά παιδιά, εντελώς αναλφάβητη και με μοναδική τέχνη το ράψιμο, κατόρθωσε να μεγαλώσει και να μορφώσει όλα της τα παιδιά. Ο μικρότερος, ο Γιώργος, την κράτησε κοντά του μέχρι το θάνατο της. Έτσι η Μαρία Αγάθου είχε την μοναδική χάρη, αργότερα να γνωρίσει και να ζήσει κάτω από την ίδια στέγη με το Σεβ. μας Διδάσκαλο Δώρο.

Κανείς δεν γνωρίζει, γιατί απ' όλα τα παιδιά, η Μαρία Αγάθου αποφάσισε ότι ο Γιώργος μετά το Δημοτικό θα πήγαινε να μάθει γράμματα σε γαλλικό σχολείο.

Πάντως, όταν ήταν ακόμη Δημοτικό, η αξιοθαύμαστη αυτή γυναίκα είχε φαίνεται διαβλέψει ότι ο μικρός γιός της έπρεπε οπωσδήποτε να σπουδάσει. Έτσι, αν και η ίδια δεν ήξερε ούτε να διαβάσει, τον μελετούσε κάθε βράδυ ενώ καμωνώταν πως παρακολουθούσε από το βιβλίο αν έλεγε το μάθημα σωστά. Όταν ο Γιώργος τέλειωσε το ελληνικό Δημοτικό, πήγε στο γαλλικό σχολείο των Ιησουιτών. Αν είχε την δυνατότητα να σπουδάσει κάποια επιστήμη, θα ήθελε να γίνει αστρονόμος. Όμως οι συνθήκες δεν του επέτρεψαν αυτή τη πολυτέλεια και έτσι από πολύ νέος άρχισε να εργάζεται.

Όταν ήταν 16 με 17 χρόνων γνώρισε το Δημήτρη Σεμελά. Μαζί με τον Κονταρό και τον Χατζηαποστόλου ασχολούνταν και συζητούσαν για τεχνικά θέματα καθώς και για το γλωσσικό, που από τότε ταλαιπωρούσε την ελληνική παιδεία. Ήταν η εποχή του Ψυχάρη που εισήγαγε την “μαλλιαρή” λεγόμενη γλώσσα και το θέμα ήταν φλέγον. Κοντά σ’αυτό όμως τους ενδιέφερε και το θέατρο, η λογοτεχνία και τα παρόμοια. Η ελληνική παροιμία στο Κάιρο ανθούσε, οι νέοι είναι πάντα νέοι και τα ενδιαφέροντα των παιδιών την εποχή εκείνη πολύ πιο κλασικά από σήμερα. Όπως ο ίδιος διηγήθηκε αργότερα, οι συζητήσεις με το Δ. Σεμελά ήταν καθημερινές. Η μαγεία του Διδασκάλου, η επιβλητική του παρουσία και τα έξοχα πράγματα που τους έλεγε έκαναν τους νεαρούς να χάσουν τον ύπνο τους στην κυριολεξία. Στο τέλος, αποφάσισαν ότι, αφού έπρεπε κάποτε να ξεκουράζονται, θα συναντιώντουσαν κάθε βράδυ εκτός από τη Δευτέρα που την αφιέρωναν για να.... κοιμηθούν. Δεν είναι γνωστό πώς και πότε ακριβώς συνάντησε τη Μαρία Dygre. Εκείνο που είναι βέβαιο είναι ότι σε ηλικία 20 ετών, στις 19 Ιανουαρίου 1915 (6/1 με το Παλαιό Ημερολόγιο- ημέρα των Θεοφανείων) σε μια σεμνή όσο και επιβλητική τελετή, ορκίστηκε στη παλάμη της Δώρας να αφοσιωθεί στο Έργο που εγκαινιάζοταν. Μαζί του ορκίστηκαν και υπογράψαν με το αίμα τους, ο Αντώνιος Χατζηαποστόλου και ο Νικόλαος Κονταρός. Ο Ευγένιος Ντυπρέ καθώς και ο Σεβ. μας Διδάσκαλος Δώρος ήταν παρόντες.

Ο 1ος Παγκόσμιος Πόλεμος είχε ήδη ξεσπάσει. Ο Γεώργιος Αγάθος επιστρατεύεται και πηγαίνει να υπηρετήσει στα ελληνικά σύνορα (Θεσ/νικη). Επειδή γνώριζε καλά Γαλλικά τοποθετήθηκε ως μεταφραστής στα συμμαχικά στρατεύματα και έτσι δεν χρειάστηκε να κρατήσει όπλο.

Με το τέλος του πολέμου επιστρέφει στο Κάιρο και πιάνει δουλειά ως λογιστής στο εργοστάσιο του Κυριαζή, μια ελληνική καπνοβιομηχανία. Εκεί εργάστηκε ως το 1963. Όταν έφυγε ήταν ήδη επί πολλά χρόνια συνδιευθυντής του εργοστασίου.

Από το 1918 ως το 1922 προσπαθούν να οργανώσουν το Τάγμα στο Κάιρο. Ήδη έχουν βρει ένα οίκημα για τα κολλέγια και αρκετούς εταίρους. Μαζί τους βρίσκεται ο Ευγένιος Ντυπρέ από την Γαλλία μαζί με το γιό του γιατί εν τω μεταξύ η Δώρα έχει πεθάνει.

Το 1922 ο Σεβ. μας Διδάσκαλος Δώρος επιστρέφει στο Κάιρο από το Παρίσι. Η υγεία του είναι επισφαλής, η φυματίωση σε έξαρση και ο ήλιος της Αιγύπτου ευεργετικός. Αποφασίζουν να ενοικιάσουν ένα μεγάλο σπίτι για να ζήσουν όλοι μαζί κάτω από

την ίδια στέγη. Έτσι, είχαν την ευτυχία για ενάμιση περίπου χρόνο να συγκατοικούν ο Σεβ. μας Διδάσκαλος, ο Ντυπρέ, ο Αγάθος και ο Μουντούρης. Η μητέρα του Αγάθου κρατούσε το νοικοκυριό, ενώ οι συζητήσεις ήταν ατέρμονες και καταπληκτικές. Την περίοδο αυτή συμβαίνουν μερικά γεγονότα που μαρτυρούν για την οντότητα του Διδασκάλου μας. Είναι γεγονότα που ο ίδιος ο Γ. Αγάθος διηγήθηκε αργότερα αν και ήταν εξαιρετικά φειδωλός στα λόγια.

1. Κάποιος εκπρόσωπος των Σούφι, μυητικό Τάγμα των Μουσουλμάνων, εντελώς άγνωστος στο κύκλο των Ταγματικών, ζήτησε μέσω ενός αδελφού να συναντήσει τον Διδάσκαλο του Τάγματος γιατί, όπως έμαθε, βρισκόταν στο Κάιρο. Ο Διδάσκαλος μας τον δέχτηκε καθισμένος μπροστά στο παράθυρο του δωματίου. Αυτός που μπήκε ήταν ένας ψηλός, μεγαλοπρεπής άνθρωπος. Προχώρησε κατευθείαν προς το Διδάσκαλο μας, έπεσε στα γόνατα μπροστά του και του φίλησε τα πόδια. Ερχόταν, όπως είπε, εκ μέρους των αδελφών του ν' αποτίσει φόρο τιμής στον Άρχοντα.

Το γεγονός αυτό εντυπωσίασε τους Ταγματικούς γιατί έδειξε μια άλλη διάσταση της προσωπικότητας του Σεβ. μας Διδασκάλου.

2. Όμως, κι άλλα γεγονότα που συνέβησαν την ίδια περίοδο, αποκάλυψαν στο Γ. Αγάθο τη διπλή ιδιότητα του Δώρου. Έτσι, όταν αποφάσισαν ότι έπρεπε να βγάλουν φωτογραφίες, ο Δώρος, αφού φωτογραφήθηκε, σκέφθηκε για λίγο και μετά ζήτησε να βγάλει και μια δεύτερη φωτογραφία. Φεύγοντας από τον φωτογράφο πήρε μαζί του τις δύο φωτογραφίες και δείχνοντας τες στον Αγάθο που τον συνόδευε, τους είπε: Βλέπεις καμιά διαφορά; Πράγματι η διαφορά ήταν εμφανής και όταν ο Αγάθος ρώτησε περί τίνος πρόκειται, ο Δώρος του αποκάλυψε την αλήθεια. Οι φωτογραφίες αυτές βρίσκονται στα Κολλέγια του Τάγματος μας και μαρτυρούν του λόγου το αληθές.

Όμως τότε με την συμβίωση και την αδελφοσύνη που χαρακτήριζε την ομάδα που ζούσε κάτω από την ίδια στέγη, το γεγονός ότι ο Διδάσκαλος μας παρουσιαζόταν τότε ως Δώρος και τότε ως Άρχων, αποτελούσε μια <φυσική κατάσταση>. Ήταν ταυτόχρονα απλός και μεγαλοπρεπής, καλός και σοφός, καθημερινός και έξοχος.

3. Τρίτο γεγονός ήταν η δυνατότητα του Δώρου να εξωτερικεύεται. Καθισμένος στη πολυθρόνα του μπορούσε ανά πάσα στιγμή να “εξωτερικευτεί”. Βρισκόταν ξαφνικά στο Παρίσι και τους έλεγε τι γινόταν εκεί, πράγμα που επαληθευόταν.

Εν τω μεταξύ, στο οίκημα του Τάγματος, ο αδ. Μουστάκης ζωγράφιζε τα πορτραίτα της Δώρας και του Δώρου, κεντούσαν κουρτίνες με τα κρίνα του εμβλήματος μας και όλοι προσπαθούσαν να δώσουν στο οίκημα την μεγαλοπρέπεια που του άξιζε.

Στο σπίτι αρχίζουν οι μεταφράσεις των κειμένων στα Ελληνικά. Ταυτόχρονα, στο οικείο και ζεστό καθημερινό περιβάλλον, ο Δώρος διηγείται ιστορίες μυητικές και γεγονότα του παρελθόντος. Έτσι, βγήκαν μερικά “μυητικά αφηγήματα” αβίαστα, σαν κάτι το απλό. Κατά το Δώρο. Ο Γ. Αγάθος ήταν ο Γεννήτωρ Φαίων και σε κάποια άλλη του ενσάρκωση υπήρξε ο Ξάνθος της Φιλικής Εταιρίας.

Η περίοδος αυτή υπήρξε για τον Αγάθο καθοριστική. Η σφραγίδα της προσωπικότητας του Σεβ. μας Διδασκάλου τον ακολούθησε μέχρι το τέλος της ζωής του. Όταν

ο Δώρος αποφάσισε ξαφνικά ότι έπρεπε να επιστρέψει επειγόντως στη Γαλλία, κατάλαβε ότι δεν επρόκειτο να τον ξαναδεί. Όμως ο Δώρος το προαισθάνθηκε. “Αν μου συμβεί το μοιραίο, θα το μάθεις πρώτος”, του είπε φεύγοντας. Έτσι και έγινε. Στο υπνοδωμάτιο δίπλα στο κρεβάτι του Αγάθου υπήρχε μια μικρή γυάλινη λάμπα. Τη βραδιά που ο Διδάσκαλος μας άφησε τη τελευταία του πνοή, ο γλόμπος της λάμπας έσπασε ξαφνικά σε χίλια κομμάτια και ο Γ. Αγάθος κατάλαβε ότι το τέλος είχε έρθει για το Δημήτρη Σεμελά. Ήταν Αύγουστος του 1924.

Είναι βέβαιο, ότι τα πρώτα αυτά χρόνια, δηλ. από το τέλος του 1ου Παγκοσμίου Πολέμου, μέχρι το 1925, το Τάγμα του Κριναετού εδραιώθηκε στο Κάιρο. Στην συνέχεια και μέχρι το τέλος της ζωής του ο Γ. Αγάθος υπήρξε πιστός στον όρκο που έδωσε και άξιος συνεχιστής του Έργου. Το 1925 παντρεύεται την Κλειώ Ιωαννίδου, αδελφή του Τάγματος και αποκτούν τέσσερα κορίτσια.

Οι ευθύνες του σχετικά με το Τάγμα μεγαλώνουν από τη στιγμή που αναλαμβάνει τη διοίκηση της Μ. Ταξιαρχίας του Νότου. Το Έργο στην Αίγυπτο συνεχίζεται με αδιάλειπτη συνοχή ως το 1945 και η Μ. Ταξιαρχία του Νότου γνωρίζει μια δύσκολη αλλά σταθερή ανοδική πορεία. Μαζί με την Ταξιαρχία αυτή ανδρώνεται, ωριμάζει και εξελίσσεται ο ίδιος ο αρχηγός της.

Ιδού μερικά χαρακτηριστικά της ιδιοσυγκρασίας του και της προσπάθειας που κατέβαλε για την προσωπική του εξέλιξη.

α) Του ήταν πολύ δύσκολο να μιλά από στήθους. Και όμως, κανένας από όσους τον ζήσαμε δεν τον είδε ποτέ να διαβάσει από γραπτό, εκτός αν επρόκειτο για κάτι εξαιρετικά ειδικό. Είτε σε κολλέγια δίδασκε, είτε ομιλίες έκανε σε γιορτές του Τάγματος, είτε σε διαλέξεις, πάντοτε μιλούσε χωρίς γραπτό κείμενο.

Είχε απλούστατα υπερνικήσει τη δυσκολία του επιστρατεύοντας τη θέληση του.

β) Ήταν εντελώς αδέξιος σε ότι αφορούσε χειρονακτική εργασία. Αποφάσισε ότι έπρεπε να ελαττώσει αυτό το μειονέκτημα και έτσι άρχισε να εξασκείται για ένα διάστημα δίπλα σ' ένα μαραγκό.

γ) Τα Ελληνικά τα έμαθε κυριολεκτικά μόνος του γιατί ασφαλώς το Δημοτικό δεν ήταν αρκετό ώστε να του επιτρέπει την άπταιστη χρήση της γλώσσας. Όμως για την σωστή απόδοση των επισήμων μεταφράσεων των κειμένων, συμβουλευόταν τον κουινιάδο του και μέλος του Τάγματος που ήταν δάσκαλος.

δ) Σαν άνθρωπος ήταν βαρύς. Δεν γλεντούσε, δεν χόρευε, δεν έπινε. Όμως το σπίτι του ήταν πάντοτε ανοιχτό. Οι γιορτές, η μουσική (είχε μια θαυμάσια δισκοθήκη), η όπερα, οι συναυλίες, το θέατρο ήταν σταθερός τρόπος ψυχαγωγίας για όλη την οικογένεια.

ε) Ήταν αφοσιωμένος ολοκληρωτικά στο Τάγμα, αλλά πριν αποφασίσει ότι η Αλήθεια βρίσκεται σ' αυτό, διάβασε ό,τι είχε σχέση με θρησκείες, φιλοσοφία, ιστορία, επιστήμη κ.λ.π. Έτσι, είχε μίαν αξιόλογη βιβλιοθήκη στο σπίτι του, εν ολίγοις, αυτό που πρέσβευε και πίστευε αυτό που υπηρέτησε σαν Αλήθεια, ήταν για τον ίδιο, απόλυτα τεκμηριωμένο. Δεν οφειλόταν ούτε σε επηρεασμό, ούτε σε ημιμάθεια, ούτε σε παρόρμηση. Γι' αυτό και ήταν απόλυτος στην πίστη του.

Στην ελληνική παροικία του Καΐρου δεν υπήρξε μέλος σε κανένα σύλλογο, σωματείο ή λέσχη.

Εντούτοις, έχαιρε μεγάλης εκτίμησης και ενέπνεε σεβασμό σε όσους τον γνώριζαν. Στην καθημερινή του ζωή ήταν πολύ καλός οικογενειάρχης. Ξυπνούσε πρώτος και κοιμόταν τελευταίος. Επειδή ήταν αυστηρός με τον εαυτό του είχε το δικαίωμα να είναι αυστηρός και με τους άλλους. Όμως εκείνο που τελικά έμεινε σαν εντύπωση και σαν αίσθηση σε όσους τον γνώρισαν ήταν η καλοσύνη και η σοφία του.

Όταν τα παιδιά του ήταν ακόμη μικρά, έφεραν μια γάτα στο σπίτι, όχι βέβαια ράτσας και καλομαθημένη, για να συνηθίσουν κάπως ν' αγαπούν τα ζώα. Η γάτα αυτή ήταν τρομερά ατίθαση και δεν άφηνε χαλί για χαλί και ταπετσαρία χωρίς να τη ξύνει με τα νύχια της. Ο Αγάθος έκανε σχετική υπομονή μέχρι που η γάτα μια μέρα πήδηξε στο γραφείο του και έριξε κάτω ένα μικρό γαλάζιο βάζο από πορσελάνη. Ευτυχώς το βάζο έπεσε στο χαλί και δεν έσπασε. Όμως το βάζο ήταν πολύτιμο γιατί ήταν δώρο του Σεβ. μας Διδασκάλου. Την ίδια μέρα η γάτα έφυγε από το σπίτι ανεπιστρεπτί. Είχε σαφή αίσθηση για τις προτεραιότητες του.

Με το τέλος του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου άρχισαν οι δοκιμασίες του. Μετά τον τραγικό θάνατο του Ευγενίου Ντυπρέ το 1945, τη σκυτάλη στα ανώτατο αξίωμα του Τάγματος αναλαμβάνει, σύμφωνα με εντολή του Σεβ. μας Διδασκάλου Δώρου, ο Γεώργιος Αγάθος. Οι καιροί είναι δύσκολοι. Η Ευρώπη και ο κόσμος μόλις γλύτωσε από τον εφιάλτη του τρομερού αυτού πολέμου και οι άνθρωποι το πρώτο και ίσως το μόνο που θέλουν είναι η ανασυγκρότηση της ζωής τους.

Λόγω της δουλειάς του ο Γ. Αγάθος ταξιδεύει συχνά στην Ευρώπη και το 1946 σ'ένα ταξίδι του στην Ελβετία παθαίνει τη πρώτη του καρδιακή προσβολή.

Ένα σοβαρότατο έμφραγμα τον υποχρεώνει να παραμείνει μόνος για ένα περίπου μήνα στο ξενοδοχείο. Οι γιατροί δεν του επέτρεψαν να μεταφερθεί ούτε στο νοσοκομείο και εκείνος δεν ειδοποίησε την οικογένειά του. Έτσι, όταν επέστρεψε στο Κάιρο υποχρεώθηκε σε μια μακριά ανάρρωση.

Τη 2η καρδιακή προσβολή την έπαθε την ίδια μέρα που πέθανε ξαφνικά η μια του κόρη σε ηλικία 23 ετών. Ήταν η Δευτέρα του Πάσχα του 1952.

Εν τω μεταξύ είχε αρχίσει τα ταξίδια στην Ελλάδα και στο Παρίσι προσπαθώντας να αναδιοργανώσει το Τάγμα που δεν έμεινε ανέπαφο από τα δεινά του πολέμου. Το 1955 εγκαταστάθηκε μόνιμα στην Αθήνα, αφού σιγά σιγά άρχισαν να επαναπατρίζονται και οι Ταγματικοί που ζούσαν στην Αίγυπτο. Η υγεία του ήταν εξαιρετικά επισφαλής. Μόλις ήρθε στην Αθήνα αναγκάστηκε να κάνει εγχείρηση προστάτη, έπαθε μια τρίτη καρδιακή προσβολή πριν εκδηλωθεί τελικά ο καρκίνος των εντέρων το 1957.

Όμως αυτή τη περίοδο 1955-58 υπήρξε ακούραστος στη προσπάθειά του να εδραιώσει όσο γίνεται μια υγιή Ταγματική κατάσταση στην Αθήνα και στο Παρίσι.

Ο Αντώνιος Χατζηαποστόλου και ο Ευγένιος Ντυπρέ είχαν εν τω μεταξύ πεθάνει και η αγάπη των αδελφών για το Έργο άφηνε μιαν ακτίνα ελπίδας για την ευόδωση των προσπαθειών του.

Το 1957 ο καρκίνος τον ειδοποίησε ότι το τέλος πλησιάζει. Με μεγάλη στωικότητα, χωρίς κανένα παράπονο, υπέμεινε την κακοήθη αρρώστια, έχοντας σαν μόνη παρηγοριά την αγάπη με την οποία τον περιέβαλαν οι αδελφοί του Τάγματος. Έφυγε για μερικούς μήνες στο Παρίσι για κάποια προηγμένη θεραπεία αλλά γύρισε το ίδιο άρρωστος. Το μόνο που πέτυχε ήταν να αφήσει τη διαθήκη του σχετικά με το μέλλον του Τάγματος στο Παρίσι, γράφοντας το Μανιφέστο αρ. 2. Δυστυχώς οι διάδοχοι του αγνόησαν το Μανιφέστο αυτό για 20 περίπου χρόνια.

Στις 13/4/1958, παραμονή του Πάσχα, μόλις χτύπησαν οι καμπάνες της Ανάστασης άφησε την τελευταία του πνοή στο κρεβάτι του σπιτιού του, χωρίς άγχος και με πλήρη συνείδηση. Ήταν 63 χρόνων.

Αυτή είναι περιληπτικά η βιογραφία του Αρχ. Ταξιάρχη Γεωργίου. Η προσωπικότητα του καθρεπτίζεται στα γραπτά του και παραμένει έντονα χαραγμένη σε όσους τον έζησαν προσωπικά. Ενέπνεε μεγάλο σεβασμό, απόλυτη εμπιστοσύνη και εκδήλωνε αβίαστη σοφία. Όπως έλεγε χαρακτηριστικά: Αν το Τάγμα δεν κατάφερε τίποτα, τουλάχιστον έφτιαξε εμένα. Πίστευε δηλαδή ότι η εφαρμογή της διδασκαλίας ήταν τεκμηριωμένη και αποτελεσματική, αφού την διαπίστωνε στον εαυτό του. Φυσικά, είχε μεγάλες ικανότητες, αλλά μπορούσαν να πάνε χαμένες, χωρίς την δική του προσπάθεια. Στο γραφείο του σπιτιού του, κάτω από τα εμβλήματα του Τάγματος, είχε σαν μόνιμη υπενθύμιση την Ταγματική ρήση:

“Η θέληση στον άνθρωπο δέον να επέχει θέση Νόμου”.